

ÚKP

Az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja

Következő számunk megjelenik:

2013. április 08.

lapzártá:

2013. március 22.

Felelős kiadó
Lafferton Kálmán

Főszerkesztő
Pécsi Györgyi

Felelős szerkesztő
Szabó Tibor Benjámin

Szerkesztőbizottság
Kányádi Sándor
Tandori Dezső
Tózsér Árpád

Kiadja:
Lafferton és Társa Kft.

Szerkesztőség:
1043 Budapest, Bocskai utca u. 26.
Tel.: 210-9933, 210-9934
Fax: 210-9935
E-mail: ujkonyvpiac@ujkonyvpiac.hu
www.ujkonyvpiac.hu

Terjesztik:
könyvkereskedések,
könyvtárak, hírlapárusok,
illetve előfizethető a szerkesztőségben

Nyomás:
Pauker Nyomda
Felelős vezető:
Vértés Gábor igazgató

HU ISSN 1215-5551

A lapban megjelent írások nem feltétlenül egyeznek a szerkesztőség véleményével. Az írások tartalmáért a szerzők vállalják a felelősséget. A lapban megjelent hirdetések tartalmáért a kiadó felelősséget nem vállal.

Üdvözlét az Olvasónak!

Elkötelezett újraolvasó vagyok. Van öt-hat könyv, amit időről időre muszáj elővenni, és nem úgy élvezem, mint első alkalommal – sokkal jobban. Nem ártok vele senkinek, de a környezetemet így is idegesíti. Nehezen felfogható, minek huszonharmadszor is elolvasni, mondjuk azt, hogy „dr. Martinellit telefonhoz várják”. Pedig csak annyi, hogy inspiráló sokszor átélni ugyanazt. És jellemzően nem Hamvas Bélát, nem Thomas Mannt (kinek mi). A permanens olvasós könyveim hangulatos félirodalmak. A *Tüskevárat* tizenöt éven keresztül minden nyáron kivégeztem, a *Védett férfiakat* legalább harmincszor, a *Malevil* ötven fölött jár. Van egy keményebb regény is, a *Háború és háború*, azt mindig kis adagokban veszem magamhoz, mert könnyen megüli a gyomrot, de összességében Krasznahorkai regénye is tíz fölött járhat.

Aztán olyan is van, hogy az újraolvasás nemcsak megismétli az élményt, de a szöveg teljesen új módon működik, mást jelent, addig nem létező felismeréseket ad. Úgy alakult, hogy egy feladat miatt néhány hete elő kellett vennem a *Gullivert*, csak belenézni, frissíteni az élményt, pár jegyzet futtában. Még néhány oldal becsúszott, és még tíz – végül elolvastam az egészet. Utoljára diákként volt a kezemben, akkor, húszévesen a megfellebbezhetetlen igazságot, a végső ráébredést láttam benne, a jelenetben, ahogy a főhős hajóorvos a negyedik utazást követően már undorodik mindentől, ami emberi, ami az ember, a családjára néz, tőlük is, majd egy éjjel fogja a kispárnáját, és lemegy inkább az istállóba, a lovai közé, velük alszik el.

A *Gulliver a kíváncsiság elvesztéséről* szól, mondja Orwell *Az irodalom felszámolásában*. Azt üzeni, hogy nem kell érdeklődni, nincs mit fürkészni a létezésen. Mert amihez az ember hozzáér, az maszatos lesz, amit ő maga csinál, az szükségszerűen romlott és hazug zűrzavar, ha többen csinálják, közösségben, akkor pláne, úgyhogy jobb távol maradni, lent az istállóban. Fiatalon könnyen adja magát egy ilyen kiábrándult olvasat. Most elolvastam újra, letettem, és teljesen világos volt, hogy Swift – téved. És Gulliverrel ezt a tévedést játszhatja el. Nem az undorban téved, de a rajongásban.

A negyedik utazás során, a nyihahák országában Gulliver egy olyan közösséget ismer meg, a lovakét, amelyben mindenki bölcs, egyenlő, tisztességes, higgadt és alázatos. A hajóorvos rajong ezért a gömbölyű világért. Amivel Swift azt mutatja nekünk, olvasóknak, hogy lehetne másképpen is élni. Tévedés, annak tűnik. Ahogy az viszont nem, hogy újraolvasni jó. Nagyon jó.

Tibor Szabó

felelős szerkesztő